

Delavske unije so začele s tožbo proti jeklarski kompaniji. Weirton kompa- nija v West Virginiji pride prva na vrsto

Pittsburgh, Pa., 11. maja. Unija jeklarskih delavcev je danes vložila tožbo proti raznim neodvisnim jeklarskim korporacijam, ki se branijo podpisati kontrakt z unijami in s tem kršijo Wagnerjevo postavo.

Najprvo pride na vrsto Weirton Steel Co., Weirton, W. Va., o kateri trdi delavska unija, da je najhujša kršiteljica delavskih postav, in da zapostavlja vse one delavce, ki so pristopili v unijo.

V ostalem pa ne izgleda, da bi nastal v jeklarski industriji štrajk. Skoro vse večje kompanije so podpisale pogodbo z delavci in delavskimi unijami, do-

čim se bodo vršile konference, ki naj doženejo podrobnosti postopanja med delavci in kompanijami.

C. I. O. organizacija trdi, da Weirton Co. še vedno nadaljuje s kompanijsko unijo, dasi so slednje prepovedane po Wagnerjevi postavi.

Nadalje bo zahtevala Lewisova unija od narodnega odbora za delavske razmere, da Weirton kompanija sprejme zopet na delo vse uslužbenke, katere je odslavila od dela radi unijskega delovanja in da jim plača \$180.000 za izgubljen čas.

Dawes prerokuje novo de- presijo v 1939

Chicago, 11. maja. Charles Dawes, poznani čičaški ban-
kier in bivši podpredsednik Zedi-
njenih držav, kateremu je pred-
sednik Hoover pred leti dovolil
\$80.000.000 vladnega posojila,
ko se je nahajala njegova banka
v škripih, je včeraj prerokoval,
da bo prišlo do ponovne krize na
borzi v letu 1939, razven če bo
izbruhnila svetovna vojna, ali pa
vlada Zed. držav inflatira de-
narno vrednost. Je dejal Dawes:
"Razven ako ne nastane vojna
ali če vlada Zed. držav inflatira
denarno veljavo, bomo imeli do
leta 1939 veliko prosperiteto, to-
da gotova znamenja so tu, da
pride v poletju leta 1939 do kra-
ha na borzi. Nastala bo kriza, ki
bo trajala približno dve leti. Po
tej krizi pa nastane zopet daljša
doba prosperitete."

Stara prismoda

Henry Kaplinger iz Clevelan-
da, ki stanuje na 2121 E. 77th
St., je star 82 let, pa menda še
ni prišel k pameti, ali jo je pa
zgubil. Včeraj je bil aretiran,
ker je zagrozil, da bo "predsed-
nika ubil." Stavljen je bil pod
\$1.000.000 varščine. Ko so ga pri-
peljali pred zveznega komisarja
in ga vprašali, če se čuti krive-
ga, je odgovoril: "Mejdiš, da
sem kriv!" Ko so ga opozorili,
da se nahaja v prostorih zvezne
sodnije in naj se dostojno obna-
ša, je odgovoril: "Frdamano do-
bro vem, kje se nahajam, pa tu-
di vsako besedo, katero sem iz-
javil, lahko še enkrat izrečem!"

Znižan relief

Iz Columbusa, Ohio, se poroča,
da je tam mestna vlada znižala
relief za 40 odstotkov, odkar je
bila prisiljena prevzeti upravo
relifa od okrajne vlade. Kakor
v Clevelandu so se morali tudi v
Columbusu vsi relifarji znova
registrirati. Rok za registraci-
jo je potekel, in izmed 20.000, ki
so bili prej na relifu v Colum-
busu, se jih je registriralo samo
12.000. Tako so se relifni stro-
ški znižali od \$117.000 na \$70.
000 na mesec. Nekaj podobnega
se bo tudi v Clevelandu zgodilo.

Naravni plin

Mesto Cleveland je najelo tri
plinske eksperte, ki naj preisku-
jejo, koliko naravnega plina bi se
lahko dobilo v državi Ohio. Ta
plin bi dobavljalo mesto Clevel-
land svojim odjemalcem v Clevel-
landu za slučaj, da pogajanja
med plinsko družbo in mestno
vlado ne bodo imela nobenega
uspeha.

Protest radi nemških učen- cev v Clevelandu

V ponedeljek večer se je zbralo
v glasbeni dvorani mestnega av-
ditorija kakih 3.000 židov, ki so
silovito protestirali, ker so šol-
ske oblasti v Clevelandu dovolile,
da je dospelo sem nekaj nad
100 nemških dijakov in dijakinj
iz Nemčije, da študirajo ameri-
ški sistem pouka. Glavni govornik
je bil rabin Silver, ki je izjavil,
da so ti nemški dijaki in dijakinje
"izbrani agitatorji" za Hitlerja
v Ameriki. Silver je tudi udrihal
po angleškem časopisu, ki prinaša
cele strani opisov in slik nemških
deklet, češ, kako so "sladka," kako
so čednostna, da nikdar ne rabijo
pu dra, itd. Clevelandčani niso po-
mislili na "sladke in nedolžne"
židovske otroke v Nemčiji, ka-
tere je Hitler odstranil iz javno-
sti kot bi bili govavci... Boooo!
Boooooo! je zadonelo med nav-
zočimi židi. Drugi govorniki so
pa povdarjali, da je ideja izmen-
jave učencev jako zdrava, kajti
nemški dijaki bodo ponesli iz
Amerike mnogo demokratičnega
duha, katerega bodo lahko širili
v svoji domovini.

Oster protest

Mestni komisar za cestno že-
leznico v Clevelandu Edward J.
Schweid je ostro protestiral pro-
ti ukrepu vodstva cestne želez-
nice, ki pravi, da bo z dnem 6. ju-
nija prenehala prodajati teden-
ske vozne listke. Schweid je izja-
vil, da se kompanija igra z usod-
no enega milijona ljudi, ki dne-
vno rabijo cestno železnico, da
kompanija nima zadnje čase no-
benih večjih stroškov niti se nje-
ni dohodki niso zmanjšali, in to-
rej ni vzroka zakaj bi se uklinili
tedenski vozni listki. Namesto
tedenskih vozni listkov bo kompa-
nija upeljala osemcentno voz-
nino ali pa bo prodajala 7 tike-
tov za 50c.

Trgovska zbornica

Poznani zagovornik delavstva
v Clevelandu, monsignor Rt. Rev.
Jos. Smith je imel včeraj v
prostorih Trgovske zbornice na-
govor zbranim veletrgovcem.
Tekom govora je bral Rt. Rev.
Smith poštno levite Trgovski
zbornici, rekoč, da nikdar ni bila
liberalna v svojih naziranjih in
nastopih napram delavcem, in da
je ravno radi takih nastopov pri-
šlo do sovražnega postopanja.
Msgr. Smith je izjavil, da nima
nobenih predsodkov napram Tr-
govski zbornici, toda obsojati
mora njeno naravnost fanatično
stališče napram organiziranemu
delavstvu. Proti nazorom Smitha
je pa govoril odvetnik Christian
Bannick, bivši councilman, ki je
izjavil, da se boji, da je Trgovska
zbornica preveč radikalna in je
opominjal navzoče, naj bodo
vedno konservativni!...

Važna seja

Društvo Svoboda. Slovenke
št. 2 SDZ ima v četrtek jako
važno sejo, kjer se bo reševalo
mного problemov, kot glasilo,
kampanja in drugo. Pridejo naj
vse sestre. — Tajnica.

Zadušnica

V petek ob 8. uri zjutraj se bo
v cerkvi sv. Vida brala sv. maša
zadušnica za pokojno Antonijo
Peček. Sorodniki in prijatelji
ranjke so prijazno vabljeni.

* Na vsem svetu imamo 30-
580.000 potniških avtomobilov.
Od teh jih je v Ameriki nad 24-
000.000.

Uklenjen streljal

Policista Stainbrook in
Novak sta bila poslana v
stanovanje nekega Jesse
Jamesa, 2434 E. 61st St., da
aretirata Jamesa radi po-
boja. Ko sta prišla v hišo
sta bila sprejeta z grožnjami
od strani Jamesa in njegove
žene. Stražnik Novak je
odpeljal Mrs. James v poli-
cijski voz, dočim je policist
Stainbrook uklenil Jamesa
in ga odpeljal iz hiše. Na
pragu pa je James udaril
policista po glavi in ga br-
cenil v nogo, potem pa poli-
cistu potegnil revolver iz že-
pa, dasi je bil James ukle-
njen. Predno je policist
Stainbrook prišel k sebi, je
James že bežal, Stainbrook
pa za njim. Spotoma je
James, ki je zamorec in star
24 let, dvakrat ustrelil na poli-
cista, toda k sreči ni zadel,
nakar je zginil v neki za-
katni ulici.

Kaj bo Roosevelt ukrenil z relifom?

Washington, 11. maja. Kon-
gresni voditelji so sklenili, da po-
čakajo povratek predsednika
Roosevelta predno kaj ukrenejo
glede nadaljne dovolitve za relief
za bodoče fiskalno leto. Roose-
velt je prvotno zahteval \$1.500-
000.000 za relief za leto 1937-
1938, toda administracijski pri-
jatelji so prepričani, da bo
Roosevelt v oči gleden izboljšane-
ga industrijskega položaja odnehal
in popustil. Več sto kongresma-
nov in senatorjev se je izjavilo,
da bo potrebno najmanj \$500-
000.000 odbiti od imenovane svo-
te, ako želi vlada balancirati pra-
račun. Kakšno mnenje ima
predsednik Roosevelt danes gle-
de relifa še nihče ne ve. Roose-
velt se vrne koncem tedna v
Washington.

Ščurki in armada

Linz, Avstrija, 11. maja.
Vlada je mobilizirala vse
prebivalstvo Weiser-Heide
distrikta, da se spusti v boj
in pobija neke rjave ščurke,
katerih se je na milijone za-
teklo v dotični distrikt. Lju-
dje so pobili za 3.000 funtov
teh ščurkov, toda golazen je
še vedno prihajala. V obupu
so ljudje prosili vlado za
pomoč, ki je poslala prebi-
valcem v podporo en regi-
ment vojaštva. Ščurkov je
zmanjkalo, kot trdijo naj-
novejša poročila.

Delavski glasovi

Sinoči so imeli unijski kovin-
ski delavci zborovanje, pri kate-
rem so enoglasno odobrili nastop
The Cleveland Federation of La-
bor, ki je sklenila, da mora biti
sedanji župan v Clevelandu,
Harold Burton, poražen pri pri-
hodnjih volitvah. Sedaj je že 44
raznih delavskih organizacij v
Clevelandu se izjavilo proti Bur-
tonu in bo delovalo za njegov
poraz. Burtona dolžijo, da je
neprijazen napram organizira-
nemu delavstvu.

Lepo priznanje

Včeraj je praznovati znani žup-
nik katoliške cerkve sv. Krišto-
fa v Rocky River, Rev. Patter-
son, svojo srebrno sv. mašo.
Ob tej priliki so mu farani pri-
pravili veliko slavnost in mu po-
darili \$2.500.00 v gotovini, da
gre v Rim in obišče tam papeža
in se vrne z njegovim blagoslo-
vom.

Radio program iz Jugosla- vije 14. maja

Generalni konzul Jugoslavije
v New Yorku Hon. B. P. Stojan-
ović, nam sporoča, da se bo v
petek 14. maja zopet oddajal ra-
dio program iz Jugoslavije, ki je
namenjen našim rojakom v Južni
kot v Severni Ameriki. To pot
se bo oddajal program preko
kratkovalovne postaje v Berli-
nu, o kateri se pričakuje, da jo
bo lahko boljše slišati kot posta-
jo v Holandiji. Kot nam sporo-
ča g. generalni konzul se bo pro-
gram oddajal tako, da bo slišen
v Ameriki ob 8. uri zvečer East-
ern Daylight Savings Time. V
Clevelandu in po ostali državi
Ohio se bo slišal program prič-
enši ob 7. zvečer. Po zapadu pa do
Omaha ob 6. zvečer iz Omaha,
Nebraska, naprej do Californije
pa ob 5. zvečer. Dolžina valov je
25 metrov in 43 centimetrov, kar
odgovarja ameriškemu sistemu
11.800 kilociklov. Torej posku-
site svojo srečo v petek 14. maja
zvečer. Na programu so jako le-
pe pesmi in govori iz Jugoslavije.

Brandeis resignira?

Washington, 12. maja. Kriza,
ki je nastala radi Rooseveltovega
predloga glede reorganizacije
najvišje sodnije, bo najbrž ugo-
dno rešena, ne da bi bilo treba
kongresu za to delati posebne
postave. Eden ali celo več sod-
nikov najvišje sodnije namerava
resignirati, in tako bo kriza re-
šena. Voditelji v kongresu na-
lašče odlašajo z glasovanjem o
Rooseveltom predlogu, ker pri-
čakujejo vsak dan resignacijo.
Med sodniki, o katerih se ome-
nja, da bodo resignirali, je zla-
sti Louis D. Brandeis, ki je libe-
ralnega mišljenja. Baje se bo
odpovedal proti koncu tega me-
seca. Obenem pa čaka še en drug
važen dogodek Rooseveltovo ad-
ministracijo od strani najvišje
sodnije. Pričakuje se, da bo pri-
hodnji ponedeljek najvišja sodni-
ja podala razsodbo glede velja-
vnosti postav o starostni pokoj-
nini in brezposelnosti zavarovalni-
ni. Vsi napeti pričakuje te raz-
sodbe in od slednje je največ od-
vidna reorganizacija najvišje
sodnije.

Batine za tata avtomobi- lov, pa tudi zapor

Wilmington, Del., 11. maja.
Frank Sulecki, ki je ukradel dva
avtomobila, bo moral za to tat-
vino presedeti dve leti v ječi.
Predno so ga odpeljali v ječo je
sodnik odredil, da dobi Sulecki z
bikovko deset udarcev po golih
lečih. Neki zamorec v istem me-
stu, ki je bil spoznan krivim, da
je pretepal svojo ženo, je dobil
z volovsko žilo petnajst močnih
udarcev po telesu.

Avtna nesreča

Ko je šla včeraj popoldne 28-
letna Mrs. Mary Marjanovich,
1224 E. 173rd St. v trgovino s
svojo osem let staro hčerko Do-
rothy, jo je na vogalu Aspinwall
Ave. in E. 152nd St. zadel avto-
mobil. Najprvo je avto podrl na
tla otroka, potem pa še mater.
Mati in otrok se nahajata v zelo
nevarnem stanju v Emergency
Clinic bolnišnici. Mrs. Marjan-
ovich, ki je noseča, je soproga
Mihaela Marjanovicha, strojni-
ka pri N. Y. Central železnici.
Voznika so prijeli in se bo moral
zagovarjati prvič radi nemanje
vzcnje, potem pa tudi, ker ni
imel s seboj licence za voznike.

Stare ženice, ki so Irdo delale vse svoje življenje, prosijo železniške magnate, da jim vrnejo njih zapravljeni denar

Washington, 11. maja. Sena-
ni finančni preiskovalni odsek je
danes priobčil v javnosti pismo
neke 68 let stare perice in čistil-
ke, ki je pisala sedaj pokojnima
bratoma Van Sweringen, da ji
vrnete njene življenske prihran-
ke, katere je investirala v njih
železniških podjetjih.

Mrs. Anna Teipel iz Covin-
ton, Ky., je bila ena izmed šte-
vilnih žrtev, ki so kupovale v
letu 1930 "zlate bonde" Swerin-
gen bratov. Teh bondev je bilo
tedaj izdanih za okroglih \$30-
000.000.

Senator Wheeler, načelnik se-
natnega preiskovalnega odseka,
je pokazal reporterjem s težavo
napisano pismo stare ženice, v
katerem piše reva: "Ko so bili
ti bondi izdani, sem investirala

\$2.000 v nje. "To je bil ves denar, kar sem
ga imela, ko sem hranila vse
svoje življenje, da sem vsak te-
den si vtirgala en dolar, včasih pa
dva, da bi imela kaj za stara le-
ta. Prala in rihala sem po dva-
najst ur na dan, da sem včasih
od slabosti omedlela.

"Skoro meša se mi v glavi, če
pomislim, da bi lahko denar ime-
la v banki in bi vsaj svoj delež
dobila." V pismu starka milost-
no prosi, da se ji vrne nekaj de-
narja, da bo lahko skrbela za svo-
jo bolno sestro, za svojo nečaki-
njo in za njene tri nedolžne otro-
ke.

Mrs. Teipel je dobila odgovor
od finančnega tajnika Van Swe-
ringen bratov, ki je pisal, "da je
nemogoče ugoditi njeni prošnji."

V Zedinjenih državah mrgoli tujezemskih in drugih vohunov. Kongres je bil prisiljen vpeljati obširno preiskavo o vohunih

Washington, 11. maja. Sena-
tor Gerald Nye iz North Dakote
je zahteval danes v kongresu ob-
širno preiskavo glede aktivnosti
tujezemskih vohunov v Zed. dr-
žavah.

Senator Nye trdi, da mu je
prišlo zadnje čase v roke stoti-
ne pisem, ki potrjujejo vesti o
delovanju vohunov v Ameriki in
da je prisiljen zahtevati pre-
iskavo.

Zlasti se izkoriščajo takozvane
diplomske ugodnosti, ki jih
imajo zastopniki tujezemskih
držav v Ameriki. V Ameriko se

vtihotaplja vsakovrstne osebe, ki
so baje v službi tujezemske dr-
žave, toda v resnici so pravi vo-
huni.

Glavni stan teh vohunov je v
nekem prvovrstnem hotelu v
New Yorku. Od tod imajo vohu-
ni razpletene svoje mreže po Ku-
bi, Kanadi, Mehiki in največkrat
segajo tudi v Južno Ameriko.

Senator Nye pravi, da je ena
skupina teh vohunov tudi v zve-
zi s španskimi nacionalisti ali
rebeli. V enem zajetih pisem se
namigava, da se blokirajo mehi-
kanska pristanišča, kar bi bilo v
nasprotju z Monroe doktrino.

Irci demonstrirajo proti novemu kralju

Dublin, Irska, 12. maja. Irski
republikanci v osrčju Dublina so
priredili sinoči veliko demon-
strativno parado proti novemu
angleškemu kralju in kronanju.
Vlada je sicer prepovedala vsa-
ko parado, toda ker so prenavdu-
šeni Irci le razgrajali po ulicah,
jih je policija napadla in razgna-
la. Pri tem je bilo mnogo ljudi
ranjenih. Množica je napadla
policijo s kamenjem, policija je
pa udrihala s palicami. Mir je
nastal šele ob polnoči, toda za
danes pričakujejo novih demon-
stracij.

Razprodaja in demonstracija

Grdina Hardware, 6127 St.
Clair Ave. priredi ta petek in so-
boto ogromno razprodajo, na
kateri bodo znižane cene na vseh
predmetih v prodajalni. Zlasti
razne barve boste kupili poceni.
Ta dva dni se bo vršila tudi de-
monstracija barv, kjer vam bo
izvedenec pokazal, kako se rabi
barvo. Vsak odrasli dobi tudi
eno kanto barve zastonj, če kaj
kupi ali ne. Poslužite se te pri-
like in si nakupite raznih hišnih
potrebščin po znižanih cenah v
petek in soboto.

Zapuščajo WPA dela

Kakih 3.500 moških, ki so bili
dosedaj na plačilni listi WPA je
tekem meseca aprila zapustilo
WPA dela. Dobili so delo v pri-
vatnih industrijah. Tekom aprila
meseca je bilo v Clevelandu
27.247 moških pri raznih WPA
delih.

Razdelil delavcem pol svo- jega premoženja

New York, 12. maja. Harmon
Elliott je poklical včeraj 350
svojih uslužbencev, ki so vsi iz-
nenadeni poslušali, ko jim je po-
vedal, da je sklenil razdeliti med
nje \$250.000 ali polovico vsega
svojega premoženja. "Ne, ne,"
je dejal Elliott, "nič ne mislite,
da se mi je zmešalo v glavi. Pred
nedavnim so delavci zahtevali od
Elliotta višjo plačo. Mož jim je
izjavil, da naj nekaj dni počaka-
jo. Omenjena objava je posledica
dotične zahteve. Obenem je
Elliott naznanil, da dobijo vsi
oženjeni uslužbenci 5c več na
uro, samski pa 3c na uro.

Z nožem

Mr. in Mrs. Mazur, 3158 W.
14th St., sta si bila že dolgo v la-
seh. On je star 44 let, ona pa 26.
Več tednov sta se že neprestano
kregala. Mož je imel čas za pre-
pir, ker je bil brez dela. Včeraj
zjutraj je po prepiru mož poteg-
nil kuhinjski nož in nevarno
obrezal svojo ženo, kot tudi sa-
mega sebe. Oba sta sedaj v bol-
nišnici.

Zapuščina Maschketa

Bivši absolutni car republi-
kanske stranke v Clevelandu, po-
kojni Maurice Maschke, je zapu-
stil skupaj \$573.680 premoženja
kot se je to včeraj dognalo na
probatni sodnji. Maschke je za-
pustil vse svoje premoženje svo-
ji ženi.

* V državi Minesoti so tekem
enega leta nasadili 2.500.000 no-
vih dreves.

"AMERIŠKA DOMOVINA"**AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER**1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po razmaščilih: celo leto, \$5.50; pol leta, \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$8.00.
Posamezna številka, 3 cents.

SUBSCRIPTION RATES:
U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$8.00 per year. Single copies, 3 cents.

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRO, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio under the Act of March 3d, 1879.

-83

No. 111, Wed., May 12, 1937

K dnevnim vprašanjem

Dnevnik vam prinaša novice, kakor se dogajajo po širnem svetu, slabe in dobre, žalostne in vesele. Uredništvo samo z novicami nima ničesar opraviti, ampak jih prinaša le v informacijo vam, da veste kaj se godi v naselbinah, v mestu, v državi, po Zedinjenih državah in po ostalem svetu.

Novice morajo biti nepristranske, to je, napisane tako, kot se jih more dobiti iz najbolj zanesljivih virov. Kar se tiče svetovnih novic so uredništva tujezjezičnih listov v Ameriki navezana na časopise, ki je tiskano v angleškem jeziku. Prinašamo jih tako, kot jih dobimo servirane, če je komu prav ali ne, če je uredništvu po volji ali ne, kajti naša uredništva niso opremljena s stoterimi brzjavimi in telefonskimi žicami, ki vodijo po vsem svetu in donajajo novice.

Kar se tiče domačih novic, to je novic, ki se tičejo življenja naših ljudi po naših naselbinah, imamo seveda dobre zveze, mnogo poročevalcev, na katere se lahko zanesemo, da prinašajo točno in zanesljivo poročila o delovanju našega naroda v Clevelandu in po Zedinjenih državah.

Glede splošnih ameriških in svetovnih novic je pa, kot smo zgoraj omenili. Zanašati se moramo na tuje virov, o katerih vedno ne moremo vedeti, če so verodostojni ali ne. Dostikrat so, mnogokrat nam pa predložijo take stvari, da jih je težko pogoltniti, toda priobčati jih morate, zlasti ko tiskamo dnevnik.

Ravno zadnje čase se godi v Ameriki kot tudi po ostalem svetu vse polno nove vrste dogodkov, ki so nam bili pred leti še popolnoma tuji. Na take dogodke opozarjamo naše čitatelje, da jih vestno čitajo, potem pa izrabijo svoj privilegij in podajo svojo razumno kritiko.

Uredništvo prav iskreno vabi svoje čitatelje, da sledijo z največjim zanimanjem svetovnim dogodkom, ameriškim novicam in po svoje komentirajo o njih. Kdorkoli ima zdrav razum bo lahko spravljal na papir nekaj svojega mnenja in ga poslal uredništvu, tako da tudi drugi čitajo kaj eden ali ta misli o tem in onem.

Pri tem ne ustvarite samo zanimanja za časopis, ki postane na ta način odsev ljudskega mnenja, pač pa bistrice lastni razum, kmalu boste na bolj inteligentni način razumevali potek in razvoj ameriških in svetovnih dogodkov, napredovali boste v razumevanju potreb svojega bližnjega, z večjim zanimanjem se boste udeleževali debat in javnih shodov in zlasti pa volitev, kjer odločujete o najbolj važnih zadevah, ki se tičejo političnega in ekonomskega življenja naroda.

Vzemimo n. pr. poslovanje sedanega kongresa. Kaj dela kongres danes. Razpravljajo o proračunu, o relifu, o brezposelnosti, o štrajkih, o mednarodnih pogodbah, o večji armadi, o reorganizaciji najvišje sodnije, o delu otrok, itd.

Vse to vas mora zanimati, pa če ste državljani ali ne. Ako ste državljani, boste lahko toliko bolj inteligentno odločevali, kadar pridejo volitve, ako pa niste še državljani, tedaj boste toliko bolj odgovarjali na sodniji, kadar pride dan, da se vam podeli ameriška državljska pravica.

Naloga dnevnika je, da vam prinaša dnevne vesti take kot so. Uredništvo potem te novice komentira v svojih uredniških člankih. V teh člankih odseva mnenje uredništva o svetovnih in domačih vesteh.

Toda kar mi želimo je, da se oglašijo tudi naši naročniki in napišejo svoje mnenje o tekočih dogodkih. Kajti končno mora biti časopis izraz javnega mnenja, in časopis pomaga ustvarjati to javno mnenje, dočim so naročniki oni, ki povedo, kaj jim ugaja, kaj ne, in kaj bi moralo biti drugače.

Vaša absolutna pravica je, da se oglašate v javnosti z zdravim kritikom. Nikdar ne napadajte, pač pa razumno kritizirajte in povejte, kaj bi bilo po vašem mnenju bolje, kaj je slabega, kaj je dobrega. Uredništvo "Ameriške Domovine" bo jako veselo vseh takih dopisov in nam bo čast priobčevati zdravo javno mnenje naših naročnikov.

Kaj pravite!

Tročki je pripravljen vrniti se v Rusijo, če bi Stalin zahteval od mehiške vlade, naj ga izroči. Tako vsaj se je izjavil napram časnikarjem. Seveda so to najbrže samo besede, saj gre lahko v Rusijo tudi, če Stalin tega ne zahteva, samo da ima za pot. Če pa nima, bi mu Stalin prav rad plačal za vožnjo, bi človek mislil, samo da bi Trockija dobil v pest.

Neki vrtnarski večak piše, da moramo saditi zelenjavo (semena) pri polni luni, da potem boljše raste. Naj le, ampak kdo bo pa tako neumen, da bo šel kopat na vrt pri luni, ko še pri bellem dnevu nerad. Priporočila tudi, da se vsadi fiziološki postrani, tako, da je očesce spodaj. Pa bo to menda kaj zamudno delo za takega, ki ima za posejati nekaj mernikov fiziološki.

Nemški minister Goering je rekel, da je nemško časopisje klavir, na katerega on igra in nemški narod pleše po taktu te godbe. Blagor nemškim urednikom in nemškemu narodu, ki ima tako lepo muziko.

BESEDA IZ NARODA**Koncert "Kanačkov"**

V soboto 15. maja, zvečer ob 7:30, priredijo naši Kanački spomladanski koncert v počast materam. Zatorej vljudno vabim vse matere, da se udeležite te prireditve. Vsaka mati bo dobila tudi lep nagelj v dar, kot spomin na Materinski dan. Vabim pa tudi vse druge, da nas pridete pogledat na ta večer. Program je jako lepo sestavljen in upam, da vam bo ugajal. Jaz mislim, da ni lepšega kot poslušati petje tu rojene mladine, ki tako s čutom poje slovenske pesmi, ki smo jih prepevali mi, ko smo bili majhni. Človeka nehoti zanesse nazaj v tista srečna mlada leta, katera so tako hitro minila in jih ne bo več nazaj. Za mlade pevce pa tudi ni večjega veselja kakor to, če vidijo dvorano napolnjeno do zadnjega kotička. Tako vsaj vedo, da se ne uče zastonj.

Zatorej še enkrat vabim vse skupaj, da se udeležite ter s tem pokazate, da se zanimate za njihove prireditve in jim daste veselje do lepega slovenskega petja. Vabim tudi našega č. g. Julius Slapsaka, da nas poseti na ta večer. Za Kanačke: M. Mirtel, preds.

Razburljiv dogodek na Cerkniškem jezeru

Ze dolgo ljudje ne pomnijo, da bi jezero tako naraslo kot te dni. Voda se je razlila po bližnjih travnikih in njena gladina se je toliko dvignila, da sta nasip in most popolnoma pod njo in je nemogoč prehod na otok Gorico in v vas Otok. — Tako silno naraščanje vode pa ima zle posledice tudi za Plafino. Tam je toliko vode, da je nastalo drugo Cerkniško jezero. Sedaj je vode nad mostom in cesti skoraj 3 metre in je velika nevarnost, da ne bi voda, ki še vedno narašča, vdrla v hiše in tam vršila svoje razdiralno delo.

Prav nič ni čuda, da je zadnje dni prišlo blizu jezera do dogodka, ki je razburil vso okolico.

V vasi Martinjaku živi družina, oče in petero otrok; najstarejši je star 11 let. Mater jim je ubila strela junija lanskega leta, ko je nakladala seno. Od tedaj so bili otroci, popolnoma razumljivo, pod vse drugačnim vodstvom, saj jih je morala varovati in obenem opravljati vse gospodinjske posle 11-letna deklica, torej še sama otrok.

Zadnje dni pa, ko je bilo dekletce zaposleno s pospravljanjem in očeta ni bilo doma, se je 7-letnemu Tonetu in 5-letnemu Francu zahotelo vožnje po jezeru. Ob pol 2. popoldne sta se spravila nad Cesarjevo čoln in ga s silo spravila v vodo. Vzela sta tudi eno veslo. Odpeljala sta se na odprto jezero. Toda zašla sta v tok, kateremu se s svojimi slabotnimi močmi nista mogla zoperstaviti. Tone je veslal, Francek pa ga je le gledal in mu dajal "strokovnjaške" nasvete. Tok ju je nesel proti nasipu.

Kmalu pa ju je zaneslo v drugo stran, proti Otoku. Trudila sta se, da bi čoln obvladala, toda nista mu bila kos. Voda ju je nesla kar naprej in njunih klicev na pomoč ni čul nihče. Nazadnje, že pozno popoldne pa je čoln zadel na sipini in obstal. Otroka nista mogla ne naprej, ne nazaj. Nebo se je oblajalo, začelo je deževati; junaka sta postala lačna in izmučena. Kar na lepem, dasi je dež lila "kakor iz škafa," sta zasopala, naslonjena na sedežni deski.

Zvečer ob pol 8 pa je sosed obvestil njunega očeta, da otrok

ni. Takoj so zaslutili, da se jima je morda pripetila nesreča in so ju začeli iskati. Opazili so, da Cesarjevega čolna ni. Oče je kmalu opazil daleč od vasi, na drugi strani jezera pri Benetkah čoln. Pozno zvečer so otroka dobili. Čoln je bil poln vode, otroka pa vsa premražena in premočena.

Srna, ki ima rogove

Pred kratkim je neki češki časopis poročal, da je neki gozdar na severnem Češkem ustrelil srno, ki je bila rogata. Z ozirom na to časnarsko novico sedaj v nemških listih poroča nemški lovec, upokojeni generalmajor avstrijske armade Traunsteiner, o tej le dogodbi, ki se mu je pred leti zgodila. Takole pripoveduje in bo njegovo pripovedovanje zanimivo morda ne le za lovce, ampak tudi za druge ljubitelje narave:

Najljubkejša divjad naših gozdov je brez dvoma srnjad. Splošno pa je znano, da je zlasti pri srnjaku večkrat mogoče najti nepravilno razvito rogovje. Mnogo manj pa je znano, da včasih tudi srni zrastejo rogovji. Toda le malo je lovev na svetu, ki bi se jim kdaj bilo posrečilo upleniti tako samico.

V lovskem revirju severne Morave, ki je bil zlasti bogat srnjadi, je nekoč lovec sredi meseca junija dobil ukaz od graščaka, naj kje ob meji ustreli srnjaka. Ker pa mu je bil rok le kratko odmerjen, se je moral potruditi, da bi svojo nalogo bolj gotovo dobro opravil. Zato je tudi mene naprosil, naj grem z njim srnjaka čakati in zalezovat. Pod gričkom, ki je presegal vso okolico, ter so bili njegovi strmi obronki vsi obrasli s smrečjem, sva se ustavila na robu visokega, a redkega lesa, kjer sva sedla na prežo tako, da sva imela na vse strani dober razgled in strel. Obenem sva bila dobro krita. Moj prostor je bil kakih 180 korakov stran od lovčevega, oba pa sva imela krassen razgled. Bil je vroč, soparen dan, le tu pa tam je rahla hladna sapica zapihljala čez hrib.

Zvečer okoli sedmih sem s svojim daljnogledom kakih 300 korakov daleč opazil močno žival, ki pa njeno rogovje ni bilo v nikakršnem razmerju z njeno močjo in velikostjo. Mislim sem, da se po bregu navzdol proti lovcu pase kak srnjak s krassen rogovjem. Tisto, kar sem mislil, da je srnjak, se je včasih skrilo za višje smrečje ali skale, vedno pa se je paslo proti lovcu ter se mu bližalo. Videl sem, da ne bom prišel do strela jaz, ampak lovec, razen ako bi oni zgrešil in bi srnjak udaril po strelu na mojo stran. Zato sem se bolj brugal za srnjaka in ga opazoval. Ko je bila žival kakih 70 do 80 korakov od lovca, je naenkrat pogledala, se splašila in z visokimi skoki pobegnila. V tistem hipu je počel lovčev strel, srnjak ni nakazal, da bi bil zadet, pač pa je za hip nato izginil v goščavju.

Z lovčev sva takoj stekla na kraj, kjer je bila žival streljana, nisva pa našla nobenih znakov, da bi bila zadeta. Vendar pa sva iskala za slednjo. Ko sva tako iskala, sva venomer slišala boječe klicanje dveh mladičev. Čez nekaj časa sva našla srno, ki pa je med tem bila že poginila. Žival je imela na glavi šibko razvito rogovje. Mladiča pa sta venomer vekala in prihajala tudi bliže. Tega njuninega

početja si nisva znala razložiti. Se, ko sva žival razparala, sva ugotovila, da je žival bila srnasamca. Šele sedaj sva vedela, zakaj mladiča tako vekata, saj sta klicala mater, katero sva jima ustrelila. Tolažila sva se s tem, da sta mladiča bila že precej močna in dobro razvita, vsled česar sva upala, da si bosta že sama znala pomagati skozi življenje.

Rogliči te srne so bili nekako 11 centimetrov visoki ter precej naprej upognjeni.

Raoul Dombrowski piše v svoji knjigi o srnjadi, da so srne s rogovjem sila redke, da pa je taka srna rodovitna. Wildungen pa to sporočilo izpopolnjuje s svojo skušnjo, da so take srne bolj redke zunaj v prosti naravi kakor pa v ujetništvu, kjer imajo preveč krme in nimajo prilike pojeti se.

Epidemija koz na Dolenjskem v letih 1873-74

Ko je razsajala leta 1835 po več župnijah na Dolenjskem močno griža, kakor so poročali časopisi, in je zahtevala marsikje obilo žrtve, sem se spomnil na leta 1873 in 1874, ko so morale po večini dolenjskih župnij koze, ki so tudi pobrale mnogo ljudi, posebno otrok, pa tudi odraslih v prav različni starosti. Naj navedem tu nekaj spominov na to žalostno dobo in grdo bolezen, saj v poznejših časih niso nastopile koze menda nikdar več v tolikem obsegu, četudi so se še ponavljale. Naj podam najprej nekaj spominov iz mojega rojstnega kraja Mokronoga.

Bil sem takrat v 3. gimnazijemskem razredu v Novem mestu. Ker so bile tudi tam razširjene koze, so po novem letu 1874 zaprli vse šole in smo se razšli dijaški domovi, kjer smo ostali čez štiri tedne. V naši hiši v Mokronogu so imeli trije koze, dva brata in sestra. Medtem pa, ko sta jih imela en brat in sestra le malo in sta kmalu ozdravila, jih je bil mlajši brat, star 6 let, ves poln po vsem životu, da mu ni bilo videti skoraj nikjer kose, bil je, kakor da je ves gnil in tri dni celo ni mogel odpreti oči. Mati, ki je stregla vsem trem in posebno skrbno še najmlajšemu, ni imela nikdar koz cepljenja, pa se jih vendar ni nalezla. V naši hiši sta bili takrat dve obrti, gostilniška in pekarska. Pa ni nobena oblast prepovedala, da ne bi smeli hoditi ljudje v hišo in iz nje. Zato ni čudno, da se je bila ta tako nalezljiva in grda bolezen tako na široko razpasla po vsem Dolenjskem, ker se ni bilo storilo nič proti njej, da bi se zatrla ali zabranilo njeno razširjenje.

Tudi ni bilo prepovedano bolnike obiskovati in hoditi mrliče kropiti. Edino, kar se je storilo proti njej, je bilo to, da so postavili, kolikor se spominjam, zunaj Šmarjete na cesti proti Novemu mestu kordon. Ta je odzval ljudem, ki so se vozili proti Novemu mestu, plahte in kožuhočinasto odejo in obleke, da se ne bi po teh širila bolezen, kar je bilo pač neprijetno za ljudi, ko so se morali voziti potem—bilo je pozimi—dalje nezadostno oblečeni in zavarovani proti mrazu.

Naj dodam tu še zanimiv slučaj. Takrat je bival v Mokronogu upokojeni kaplan Jurij Snoj. Zadnja njegova služba je bila menda na Trebelnem. Tudi tega so napadle koze, pa ne prehudo, vendar so se mu poznale na obrazu. Pa se ni nič brugal za nje in se ni vlegel v posteljo, da bi jih preginal in ozdravil, ampak je hodil okoli po trgu, in to pozimi. Ljudje, ki so ga videli, so se zgražali, češ, ta se bo gotovo prehladil in umrl, pa se ne prehladil, ne umrl ni, ampak je hoze prehladil in ozdravil in je živel potem še 15 let (umrl 5. aprila 1889 star

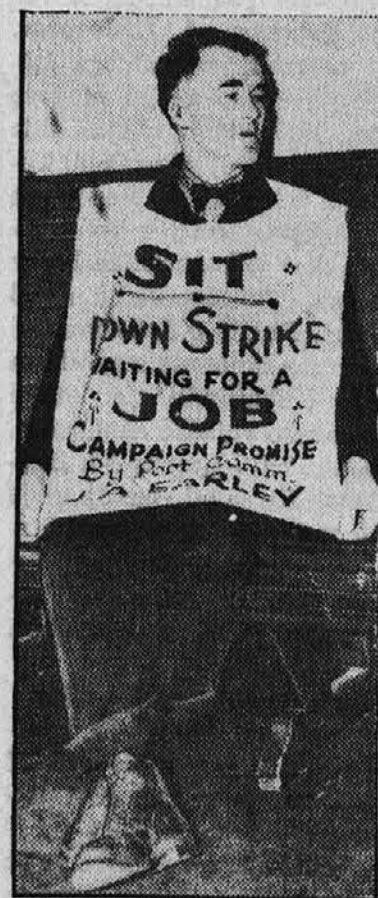
71 let). Morda ne bo odveč, če dodam pri tej priliki temu poročilu, kaj je pisal "Domoljub" leta 1926 v 1. številki v spisu: "Iz zgodovine kužnih bolezni." Med drugim piše: "Pred 59 leti so bile koze na Notranjskem. V Zagorju je pomrlo več otrok, ki so jih matere držale na gorkem; neka Neža bi se bila pa rada iznebila svojega otroka, pa ga je nosila, vsega v kozah, vun. Ta otrok pa je hitro prebil bolezen. Že dr. Zajec pravi, da umrje na kozah več otrok od premožnih, kakor od revnih staršev, ker ne morejo reveži svojim otrokom dajati dragih pižam in vročih pernic." — J. Sašelj.

IZ DOMOVINE

—Šapjane pri Reki. Dne 9. aprila 1937 je tukaj umrl g. Ivan Pušnik, železniški uradnik v p. Redom je bil iz Črešnjec pri Slov. Bistrici.

—V Sv. Jerneju pri Ločah je po krajši a hudi bolezni umrl g. Ofiž Blaž, prejšnji dolgoletni organist in cerkovnik. Mož je bil v pravem pomenu besede "Freikunstler," ki se nikoli ni nič učil, a se mu je vse posrečilo, kar je v roke vzel. Izdeloval je celo harmonije, popravljaj harmonike in ure. Vsak pravi: škoda ga je!

—Iz Kočevja pišejo o redki lovski sreči, ki je doletela g. Franca Bauerja iz Knežje lipe pri Nemški Loki. G. Franc Bauer je šel 31. marca zjutraj po svojem lovskem revirju na obhod. V snegu je opazil gaz treh divjih svinj. Takoj se je vrnil domov in poiskal osem gončev, s katerimi je zopet odšel za divjimi svinjami. Ko so lovec in gonjači prišli pod hrib, se je naenkrat pokazala iz gošče črna divja svinja s tropom pujskov. Prvi strel iz puške je zadostil, da se je svinja zvrnila, pujski pa so bežali proti gošči kakšnih 30 metrov, nakar se je prvi obrnil, za njim pa vsi drugi ter so tekli k svoji ustreljeni materi divji svinji. Lovci so se pogнали za njimi in s precejšnjim naporom ujeli 13 pisanih prešičkov dojenčkov. Da je lov tako uspešno uspel, je pripisati obilnemu snegu, ki je zapadel za velikonočne praznike. Ujete živalice sedaj že s tekom jedo žito, repo in pijejo mleko. G. Bauer bo dobil tudi banovinsko nagrado, ki je za lov divjih prešičev določena, in ki jo je res zaslužil.

Svoje vrste sedeči štrajk je začel P. C. McCartin iz Seattle, Wash. V lanskaj kampanji je deloval za izvolitev pristaniškega komisarja J. A. Farley. Ta mu je obljubil delo v službi izvolitve. Komisar je bil izvoljen, a na obljubo je pozabil. Zdaj se je McCartin vsedel v komisarjevem uradu in pravi, da bo sedel toliko časa, da bo dobil obljubljeno delo.

—V Mariboru je nenadoma umrl v svoji vili na Betnavski cesti 35. profesor dr. Ljudevit Pivko, star 56 let. Pokojnik je bil rodom iz Nove vasi pri Ptujju ter je bil že pred vojno profesor v Mariboru, kjer je bil znan kot zaveden narodnjak. Tekom vojne je postal znan po Avstriji in drugod, ker je na tirolski fronti odšel z vsem bataljonom na italijansko stran. Po prevratu se je vrnil v Maribor. Leta 1925 je bil na listi SDS izvoljen za poslanca in ponovno je bil izvoljen zopet na živkovčevski listi. Volitev v letu 1935 pa se na Jevtičevski listi ni več udeležil. Bolehal je že nekaj mesecev in je bil nedavno v Zagrebu operiran.

—V Ljubljani je umrl Franc Šeber, ljubljanski mešanec in bivši tapetniški mojster.

—V Zrečah je v 35. letu starosti nenadoma umrla Julčka Unverdorben roj. Kračun, soproga učitelja, gostilničarka in posestnica.

IZ PRIMORJA

—V Sv. Križu pri Trstu obstoja, kakor skoro po vseh slovenskih in hrvatskih vaseh italijanski otroški vrtec društva "Italia Redenta." Na tem vrtcu je nastavljena tudi vrtnarica Maria Viezzoli, ki se odlikuje po svoji mrznosti do vsega, kar je slovenskega. Radi tega postopa tudi na najbrutalnejši način z mladimi, 3-6-letnimi otročki, ki so poverjeni njeni skrbi in negi. Za najmanjši prestopok jih hudo kaznuje. Zato pa si izmišlja najkrutejše kazni. Velikokrat jim je že privezala na hrbet stolice in jih prisilila, da so to revčki tako hodili iz enega nadstropja v drugo. Če se je kdo drznil le ziniti slovensko besedo, mu je zalepila usta z obližem in zaprla v klet. Otroci so živeli v takem strahu pred njo, da se niso upali o tem povedati doma. Pred tedni je na tak način kaznovala tudi petletno Ledo Ukmarjevo. Dekletce pa se je upiralo in si je strgalo obliž z ust. Vrtnarica mu je nalepila zato še večjega in pustila otroka več ur samega v kleti. Ko je prišel otrok ves preplašen in prejočen domov, je vse povedal materi. Okoli usten je imel še ostanke obliža. Tako je prišla krutost vrtnarice Viezzolijeve na dan. V vsem kraju vlada hudo razburjenje, zlasti ker oblasti niso smatrale za potrebno, da se za stvar zanimajo.

Če verjamele al' pa ne

Podražev France je bil potrjen k vojakom. Po prvi splošni izobrazbi na vežbalšču je bil komandiran na stražo k smodnišnici. Da mu ne bi bilo dolg čas, je vzel France s seboj lepo dišečo klobaso, ki jo je bil dobil od doma. Ko moško korači gori in doli, postane lačen. Vzame iz žepa klobaso in kos komisa, pa si privoščijo dobro kosilo.

Prav takrat se pa nameri, da pride nadzorovat general. France se ne zmeni zanj, ampak kar naprej otepleje klobaso in komis. Ko general vidi, da tukaj ni nobene discipline in ne spoštovanja, se zadere nad Francetom:

"No, kaj je pa to? Kaj ne veš kdo sem jaz?"

France počaka toliko, da požre velik založaj klobase, potem se pa prijazno nasmeje generalu in reče:

"Kdo ste? Kaj pa jaz vem kdo ste!"

"Jaz sem general in komandir te posadke!" zarjuje general.

"O, tako, general ste," se začudi France, potem pa vljudno reče:

"Dajte no, prosim, primite malo ta konec klobase in komis, da vam bom salutiral."

KRIŽEM PO JUTROVEM

Po namkem izvirniku K. Maya

"Kako človek pa je pravzaprav tisti berač?" sem ga vprašal.

"Velik revež je. Prej kedaj je bil metlar, pa je zbolel in onemogel in ne more več delati. Od milodarov živi, ki mu jih dajejo dobri ljudje v Allahovem imenu."

"In gori v gozdu praviš da stoji njegova koč?"

"Da. Čisto na samem."

"Kak pa je tisti gozd?"

"Samo bukovje in hrastje je. Le tu pa tam je vmes kaka smreka ali pa cipresa. Pot sem ti že popisal. Pazi, da se boš zunaj na ravnini pri razpotju obrnil na desno k potoku! Potok prihaja iz gozda in ob njem leži Sabanova koč."

"Pa bo doma?"

"Gotovo! Bolan je, leži. Že dolgo ga ni bilo na vasi. Zato mu pošljimo darila na dom."

"Dobro! Pojdem torej."

Kje pa imaš ženo in hčerko? Poslovi bi se rad."

Malomarno sem povedal te besede, pa ga bistro in kradoma opazoval.

Naglo je odgovoril:

"Ni se ti treba posloviti. Saj jezdiš samo v Kabač po Alija, tako si rekel. Vrnili se boš z njim. In upam, da se kmalu vrneš!"

Lokavost in škodoželjnost se mu je režala iz mastnega obraza.

Ali je bilo morebiti le kaj resnice na Ikbalihih besedah —? Ali je imel lokavi pek in barvar Bošak s svojimi darili za berača le morebiti druge namene ko samo milosrčnost —? Nevaren sem mu bil, ker sem vedel za njegove nedovoljene posle —. Ali se me je hotel iznebiti —? "Upam, da se kmalu vrneš —," tako je rekel. Pa se škodoželjno režal —.

Na misel mi je prišel Stična. Pekov pomočnik. Bošak ga je skrivaj nekam poslal, ko sem stopal krog hiše. Ali mi je pripravljal past —? Sam sem bil, tovariši so bili daleč za menoj, Bošak je utesnil imeti zavezniške kje v bližini, spravil bi me v stran, izginil bi in niti bistroumni Halef bi me ne našel več —.

Sum se mi je vzbudil. Sklenil sem, da bom skrajno previden. Položil sem Bošaku roko na ramo in mu resnobno rekel:

"Kmalu se bom vrnil —? Tvoje besede donijo nekam čudno porogljivo! Nikar ne misli, Bošak, da sem slep in gluhi!"

Koj mu je izginila lokavost z obraza. Zmajal je z glavo in se hinavski čutil:

"Ne razumem te! Saj menda ne misliš, da lažem —?"

"Hm —! Pri nas doma pravi-

jo, da se ne sme zaupati človeku, ki ima razparana ušesa."

Res je imel Bošak razparana ušesa. Tako kaznujejo v Turčiji tihotapstvo.

Užaljen je povedal:

"Ali mar misliš mene —?"

"Precepna ušesa imaš!"

"To še ni razlog, da bi mi ne smel zaupati! Prej so bila moja ušesa cela. Verem sin preroka sem in pri bradi Mohamedovi ti prisegam, da se bova spet videla. Razen seve, če bi ti sam ne hotel —."

"Zakaj bi ne hotel? Upam, da se bova spet videla in da bo najino svidenje prijetno za tebe in za mene. Če bi ne bilo, se ti utegne pripetiti nekaj, kar ti gotovo ne bo všeč!"

Prav nič se nisva prepirala, čisto prijateljski sva se pogovarjala.

Privzel sem zavoj k sedlu, mignil Bošaku v slovo, zajahal in odjezdil proti jugu.

Bošakova hiša je stala pred vasio, v "Malem Džnibašiju," je rekla čileka. V nekaj minutah sem bil v pravem Džnibašiju, jezdim mimo njegovih revnih koč in prišel spet ven na polje. Za

poljem je ležal občinski pašnik, razsežen, pa zanemarjen. Onstran pašnika se je začel gozd.

Pravili so mi pri Bošakovih, naj jezdim po izvoženi cesti proti jugozapadu. No, cesta po naših pojmih pač ni bilo tisto, kar sem našel, kvečjemu kolovoz da je, bi lahko rekel. Balkanska kmečka vozila so veliki, sila okorni vozovi z volovsko vprego in ogromnimi kolesi. Takemu kolovozu sem sledil proti jugozapadu.

Prispel sem že skoraj do gozda, ko sem zagledal na jugu jezdec. Hitel je, kmalu me je došel.

"Allah s teboj!" me je pozdravil.

"Hvala! Tudi s teboj!" sem odzdravil.

Ogledoval me je, jaz pa njega. Nič posebnega ni bilo na njem. Njegov konj je bil slab, njegova obleka je bila slaba in njegov obraz ni bil odkritosrčen. Le njegovo orožje je bilo dobro. Dve pištoli sta mu tičali za pasom pa nož, dolgocevena turška puška mu je visela na hrbtu.

"Od kod prihajaš?" me je vprašal, ko je bil končno gotov z ogledovanjem moje osebnosti.

"Iz Džnibašija."

"In kam jezdiš?"

"V Kabač."

"Tudi jaz jezdim v Kabač. Poznaš pot?"

"Upam, da bom prav prišel."

"Upaš —? Si tujec tod?"

"Da."

"Isto pot imava. Ali te smem spremljati? Pokazal ti bom pot. Ne boš je zgrešil."

Kakor rečeno, njegov obraz mi ni ugajal, njegova zunanost ni vzbujala zaupanja. Pa lahko da je bil vkljub temu dober človek.

In če bi tudi ne bil, bi mi nič ne bilo koristilo, da sem ga zavrnil. Kvečjemu užalil bi ga bil, ujezil ali celo izzval njegovo maščevalnost. In čisto tak se mi je zdel, kot da bi mi pištola ne tičala preveč trdo za pasom.

Užaliti pa ga nisem hotel. Vljudno sem odgovoril:

"Zelo prijazen si! Pa jezdiva skupaj!"

Zadovoljno je pokimal.

Molče sva jezдила nekaj časa. Opazil sem, da z zanimanjem ogleduje mojega vranca in moje orožje. In včasih je njegov pogled skrbneč šinil po okolici.

Čemu —? Ali se mu je zdel samotni pašnik nevaren —? Ali se je bal gozda, kateremu sva se bližala —? Rad bi ga bil vprašal, pa se mi je zdelo pametnejše, če se naredim, kot da nič nisem opazil.

Pozneje sem seveda zvedel, čemu je prežal okoli sebe.

"Ali jezdiš iz Kabača še dalje?" je prijazno vprašal.

"Ne."

"Torej boš v Kabaču koga obiskal?"

"Da."

"Ali smem vedeti, koga? Dobro poznam vas, ti pa si tujec. Morebiti ti lahko pokažem hišo, kjer stanujejo ljudje, ki jih misliš obiskati. Ne bo ti treba po-praševati."

"O sahhafu Aliju jezdim."

"K, tistega pa poznam! Prav mimo njegove hiše bova jezдила. Pokazal ti jo bom."

Spet nama je zmanjkalo besed. Meni se ni ljubilo govoriti s tujim človekom, njemu pa menda ni nič pametnega prišlo na misel.

Prijezdila sva v gozd, svet se je dvigal. Prispela sva na nizko višino in do nekakega razpotja. Kolovoz se je obrnil proti jugu, pa tudi proti zapadu so šli sledovi jezdecov in ljudi. Tisto razpotje je najbrž bilo, ki mi ga je omenil Bošak.

(Dalje prihodnjic)

Lov na medveda

Pred nekaj leti je živel v vasi Fouly ubog kmet Viljem Mona. Razen nekaterih njiv je imel tudi lep sadovnjak z različnim drevjem. Semkaj je vsako noč zahajal medved, kateremu je sočno sadje silno ugajalo. Zlasti pa so mu dišale hruške. Kdo bi verjel, da ima žival skoraj tak okus kot človek in da izbere v sadovnjaku najbolj sočno sadje! Slučajno je pa tudi kmet izmed vseh drugih sadežev najrajši jedel te hruške. Trdno je bil prepričan, da mu delajo škodo nepridipravi; zato jih je hotel malo prestrašiti. Vzel je puško, jo napolnil s soljo in se podal na preži. Šlo je že proti enajsti uri, ko je zaslišal v daljavi tuljenje.

"Glej ga no," je rekel, "medved je v bližini!"

Deset minut pozneje je ponovno zaslišal tuljenje, to pot tako blizu, da je mislil, da ne more več uteči v hišo. Zato se je ulegel na zemljo in se tolažil z upanjem, da prihaja medved po hruške, a ne ponj.

Res se je žival kmalu pojavila v sadovnjaku. Šla je ob desni meji vrta, kakih deset korakov od našega junaka in splezala urno na drevo. Veje so pokale pod veliko težo. Medved je jedel s tako slastjo, da je bilo jasno, da po dveh podobnih obiskih ne bo na drevesu niti sadeža več. Ko se je pošteno nasitil, je počasi splezal z drevesa, kakor da mu je žal, da ni mogel vsega pojedti. Počasi je šel mimo našega lovca, kateremu zdaj ne bi bila dosti koristila s soljo nabasana puška. Kmalu je medved izginil v bližnjem gozdu. Vse to je trajalo dobro uro, ki se je zdela kmetu daljša nego medvedu. Vendar pa je bil mož junak. Ko je šel medved zadovoljno mimo njega, je čisto tiho pristavil:

"Je že dobro, kar pojdi; to ne bo šlo kar tako, sicer se bova pa še videla!"

Naslednjega dne ga je zalotil sosed, ki ga je prišel obiskat, ko je ves zadovoljen žagal rogove vil.

"Kaj vendar delaš?" ga je vprašal.

"Zabavam se," mu je odvrnil Viljem Mona.

Franc je vzel v roko košček železa, jih od vseh strani ogledoval kot človek, ki se na to razume, nato je malo pomislil in dejal:

"No, Viljem, če hočeš povedati resnico, boš priznal, da morejo ti koščki predreti skozi debelejšo kožo kot je oslovka."

"Mogoče," je odvrnil Viljem.

"Ti veš, da sem strokovnjak v tej stvari. Če hočeš, pojdiva skupaj nad medveda. Dva več naredita kot eden."

"Nikakor ne," je dejal Viljem in žagal naprej.

"No," je nadaljeval Franc, "celo kožo ti bom odstopil, razdelila si bova le meso in pa nagrado."

"Imam rajši vse sam," je rekel Viljem.

"Zabraniti mi pa le ne moreš, da ne bi šel iskat medvedove sledi in če jo najdem, mi tudi ne boš branil iti na prežo."

"Kakor hočeš."

Medtem je Viljem odžagal tri koščke. Nato pa je napolnil naboj za smodnik, ki je bil dvakrat večji od navadnega.

"Zdi se mi, da se misliš dobro oborožiti," je zopet povzel besedo Franc.

"Malenkost! Na tri šibre iz železa se bolj zanesem kot na eno iz svinca!"

"Vso kožo ti bodo pokvarile."

"Pa bodo bolj gotovo ubile."

"Kdaj nameravaš na lov?"

"To ti bom povedal jutri."

"Zadnjikrat ti pravim, no, češ?"

"Ne."

"Tako pojdem iskat sled."

"Mnogo sreče."

"Zbogom, Viljem!"

"Želim veliko uspeha."

Ko je sosed odšel, je napolnil puško in jo položil v kot delavnice.

Zvečer je prišel Franc mimo njegove hiše. Opazil je Viljema, ki je sedel na klopi pred hišo in mirno kadil pipo. Stopil je k njemu in mu rekel:

"Našel sem medvedovo sled; sedaj te ne potrebujem več. Ker pa nisem zanesljiv, sem prišel, da ti še enkrat ponudim, da ga ubijeva skupno."

"Vsak zase," je odgovoril Viljem.

Franc je nato molče odšel domov.

Ob enajsti uri je žena videla Viljema, da je vzel puško, vzel vrečo pod pazduho in šel ven. Ni si upala vprašati, kam gre. Kajti Viljem ni bil mož, ki bi njej razodeval svoje namene.

Franc je v resnici našel medvedovo sled. Šel je po sledi do Viljemovega sadovnjaka. Ker pa ni imel pravice čakati ga na sosedovem vrtu, se je ustavil na robu smrekovega gozda, ki je bil med hribom in vrtom. Ker je bila noč precej jasna, je videl sosed, ki je prihajal skozi zadnja vrata. Viljem je šel naprej in se ustavil pri sivi skali, ki se je privlačila z griča do srede vrta. Od hruške je bila oddaljena največ dvajset korakov. Plaho se je ozrl naokrog, ali ga kdo ne zalezuje. Odvil je vrečo, zlezal vanjo, zunaj je pustil samo glavo in roke. Nato se je naslonil na kamen. Ker je stal popolnoma nepremično, se je po barvi tako priljčil kamnu, da ga sosed, ki je vedel, da je tam, ni mogel ločiti od kamna. Četrto ure je minilo v pričakovanju na medveda. Končno ga je naznanilo tuljenje. Čez pet minut ga je Franc zagledal.

Mogoče je bil medved tako prebrisan, ali pa ga je zavohal, da ni šel po navadni poti. Naredil je ovinek in namesto, da bi prišel z leve strani, kakor je to storil prejšnji večer, je tokrat prišel z desne strani izven območja Franceve puške, toda kvečjemu deset korakov od Viljema.

Viljem se ni gnil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je urno nadaljeval pot proti drevesu. V trenutku, ko se je dvignil na zadnji nogi, objel s prvimi deblo in imel prsi popolnoma razsvetlil skalo, cela dolina pa je odmevala od poka puške in od tuljenja, ki ga je povzročala smrtno ranjena žival.

Gotovo ni bilo v vasi človeka, ki bi ne bil slišal poka in tuljenja. Medved se je počasi umikal, ne da bi opazil deset korakov vstran Viljema, ki je potegnil glavo in roke v vrečo in je tako postal podoben skali.

Sosed je bled in zasopel gledal ta prizor. Klečal je oprt na levo roko, v desni pa je držal puško. Dasi je bil bahav lovec, je pozneje vendar priznal, da bi bil v tem trenutku rajši ležal v postelji kot na preži. Se mnogo huje pa mu je bilo, ko je videl ranjenega medveda, ki je iskal svojo večerajšjo sled, katera bi ga bila privedla naravnost k njemu. Prekrižal se je, priporočil dušo Bogu in se uveril, ali je karabinka dobro opremljena. Medved ni bil več kot petdeset korakov od njega. Tulil je od bolečine, se valjal in si grizel rano, potem pa je šel naprej. Vedno je prihajal bliže. Samo še dva koraka naj bi bil šel proti Francu, pa bi ga njegova krogla zadela. A nenadoma se je ustavil, se obrnil proti vasi in zadihal zrak, ki je prihajal od vasi, grozno zatulil in se vrnil v sadovnjak.

"Varuj se, Viljem, varuj se," je zakričal Franc in stekel za medvedom. Vse je pozabil, samo na prijatelja je mislil. Dobro je vedel, da je izgubljen, če ni zopet napolnil puške; med-

ved ga je namreč zavohal. Nekaj korakov je napravil, pa je že zaslišal presunljiv krik. Bil je krik človeka, ki je zbral vse svoje moči in vse prošnje do Boga in ljudi. Potem pa ni nič več slišal, celo joka ne. Franc ni tekel, kajti letel je po strmem pobočju. Kolikor bolj se je bližal, tem bolj razločno je videl pošastno žival, ki je mečkala Viljemovo telo in ga trgala na kose. Ko je bil štiri korake od njega, se mu je zdelo, da je medved v žrtev tako zaverovan, da ga ne vidi. Vendar se ni upal streljati iz strahu, da bi ne zadell Viljema. Tako se je tresel, da si ni bil svest strela. Pobral je kamen in ga vrgel v žival. Ta se je besno obrnila proti novemu sovražniku. Tako blizu sta bila drug drugemu, da se je medved postavil na zadnje noge, da bi ga tako s prvimi objel in zadušil. Franc je ročno naslonil prst na petelina in strel je zletel. Žival je padla vznok; krogla ji je šla skozi prsi in zlomila hrbtenico. Med tuljenjem se je vlekla naprej. Franc jo je pustil in stekel k Viljemu. To ni bil več človek, da celo truplo ni bilo; kepa zmečkanega mesa in kosti je ležala na tleh.

Videl je, kako se premikajo luči, ki so prihajale iz za oken. Začel je klicati, da bi naznačil kraj, kje je. Nekaj kmetov je priteklo s puškami. Kmalu je bila vsa vas zbrana na vrtu. Tudi žena je prišla. Strašen prizor se jim je nudil. Vsi, ki so bili tu, so jokali kot otroci.

Za ubogo vdovo so po vsej dolini Rodana zbirali miloščino. Franc ji je dal še nagrado, ki jo je dobil za ubitega medveda. Vsakdo je pomagal zapuščenim vdovi. — A. Dumas.

MALI OGLASI

Dekle dobi delo

Slovenska srednje starosti, da bi pomagala v restavrantu v kuhinji. Oglasi naj se na 6034 St. Clair Ave. (113)

Delo dobi

dekle za natakarico v restavrantu. Mora znati slovensko in angleško. Vpraša se na 546 E. 152nd St.

Išče se

dekle, ki stanuje v bližini 185. ceste. Išče se za hišna opravila. Vprašajte na 756 E. 185th St. (x)

J. S. WIDGOY

SLOVENSKI FOTOGRAF se priporoča vsem za izdelavo vsakovrstnih slik po zmernih cenah
485 E. 152nd St.
ODPRTO OB NEDELJAH

LOUIS OBLAK

TRGOVINA S POHISTVOM Pohištvo in vse potrebščine za dom.
6612 ST. CLAIR AVE.
Henderson 2978

WOLFF HEATING CO.

GRELNI INŽENIRJI
GORAK ZRAK, PARA, VROČA VODA, AIR CONDITIONING
Popravljalni deli za vse vrste boilerje in furnace
DO 3 LETA ZA PLAČANJE
Postavite si grelni sistem in začnite plačevati v septembru
Vprašajte za Stefan Robash, naš zastopnik
715 East 103rd Street
Vabijo se tudi naročniki izven mesta
Glenview 9218

NAZNANILO IN ZAHVALA

Močno žalostni naznanjamo sorodnikom in prijateljem tužno vest, da je Bogu udan za vedno preminul naš ljubljani soprog in oče

FRANK RAJER

Blagopokojni je bil rojen dne 4. oktobra leta 1870 v Martinji vasi, fara sv. Lovrenca na Dolenskem. Umrl je dne 12. aprila ob 6. uri zvečer ter bil pokopan iz hiše žalosti po opravljeni zadušnici v cerkvi Marije Vnebovzete na Holmes Ave., dne 16. aprila ob 9. uri dopoldne na sv. Pavla pokopališče. Pokojnik je bil ustanovnik Slovenske Dobrodelne Zveze, ustanovitelj in član društva Kras št. 8 SDZ, ustanovnik društva Vitezi Zumberacke Sloge, odsek št. 21 HBZ, ustanovnik in direktor Slovenske Zadrzne Zveze, ustanovnik fane Marije Vnebovzete na Holmes Ave. in delničar Slovenskega Doma na Holmes Ave.

Najlepše in iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so položili vence ob krsti blagopokojnega, onim, ki so darovali za svete maše, kakor tudi vsem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno na razpolago za prevoz spremljevalcev na pokopališče.

Hvala častili duhovščini fane Marije Vnebovzete na Holmes Ave. za podelitev svetih zakramentov, kakor tudi za opravljene cerkvene pogrebne obrede.

Iskrena hvala vsem društvenim uradnikom za storjene bratske dolžnosti ob krsti blagopokojnega.

Hvala vsem onim, ki so prišli pokojnega kropit, so pri njem čuli ali so spremlili na pokopališče k večnemu počitku. Hvala vsem za vse, kar so nam dobrega storili ob času smrti pokojnega soproga in očeta.

Dragi soprog in oče! Močno žalostni Ti kličemo ob svežem grobu: Spočij se v Bogu v tuji zemlji do svidenja nad zvezdami! Žalujoci ostali:

Ana Rajer, soproga;
John, Jee, Anton, William, Albert in Rudolf, sinovi;
Cecilija, hčerka.
Cleveland, Ohio, 12. maja, 1937.

RAVNOKAR SMO DOBILI BOSS PRALNE STROJE, 1937 MODEL

Pet posebnosti tega stroja so:

1. Thermo — insuliran čeber ki ohranja vodo vročo tako dolgo, da je pranje končano.
2. Varnostni ožemal — samo Boss ima ožemal, ki ima varnostno zavoro na spodnjem valjarju in na obeh straneh valjarja. Ta udobnost, varnost in uspešnost v valjarjih ima samo BOSS pralni stroj.
3. Namazan za življenje — Nikoli vam ni treba mazati ali dajati olje v Boss pralni stroj, motor ali kam drugam.
4. Boss pralni stroj ne trga in ne zameša perila.
5. Boss pralni stroj nima jermena, ter nimate nobene sitnosti kakor pri drugih pralnih strojih.

Cena 1937 modelu je od \$59.50 naprej

ANTON DOLGAN

15617 Waterloo Rd.

Kenmore 1299

J. O. CURWOOD:

Lov na ženo

ROMAN

"Ne vem — a prav imate, Johnny. Če bi nam bili za petami, bi bili gotovo že kaj poziskusi. Toda brezskrbnost je v zakonih gora neznana beseda. Paziti morava vendarle."

"Strinjam se z vami, Mac," je rekel Aldous. "Ne smeja si dovoliti, da bi naju le za trenutke minila opreznost. Vzlic temu, da je položaj vražje dober, čutim isto kakor vi. Da bi le mogli pred njimi dospeti na cilj!"

"Ako je Quade z njimi, imamo upanje, da jih prehitimo," je zamišljeno odvrnil MacDonald. "Okoren je, Johnny — lenuh tiste vrste, ki je z njimi težko potovati v gorah; 'žganjarsko meso' imenujem take ljudi. Culver Rann, čeprav ga cenim komaj za polovico samega sebe, je kakor železo. Quade bi jih oviral in zadrževal. A Jana prenaša napore kakor prava junakinja; Bog ve, da jo hvalim po zaslugi!"

"In polovica poti je skoro že za nami."

"Danes je četrti dan. Mišlim, da dospemo najkasneje v desetih dneh, morda pa že v devetih," je rekel MacDonald. "Zdaj, vidite, smo v tistem delu Skalnih gora, kjer je pravo gorovje in kjer grebeni niso preveč razklani. Vse kaže, da bomo imeli do konca prijetno pot."

Tisto noč je spal Aldous od osmih do dvanajstih. Naslednjo, peto noč, je imel stražo od polnoči do jutra. Ko sta minila šesti in sedmi dan in noč brez kakega dogodka, se je domnevala, da jim neprijatelj ne sledi, izpremenila v gotovost. Vendar pa Aldous in MacDonald tudi posledje nista opuščala opreznosti.

Ko se je zazoril osmi dan, se je Donald MacDonald spet polastilo razburjenje, Jana in Aldous sta opazala, kako si prizadeva, da bi ga potlačil. Pred starčevim duhom so vstajali tragični dogodki davno minulih let; Old Donald se je pripravljaj na uro plačila za is-

kanje, ki ga je neutrudno in goreče nadaljeval 40 zim in 40 pomladi. Malo so govorili ti isti dan. MacDonaldove oči so se svetile s čudnim bleskom. Na večer se je obrnil k Aldousu in je rekel s hripavim glasom, v katerem je slišno odmeval notranji napor:

"Mislim, Johnny, da bomo jutri tam — baš takole ob solnčnem zatonu."

Kmalu nato so se utaborili in Aldous se je zavlil v odejo, kakor hitro je Jana v svojem šotoru upihnila luč. Toda izprevidel je, da ne bo mogel zaspati; že ob enajstih je poiskal MacDonald, da bi ga zamenjal na straži.

"Idite, Mac, in spite, dokler le morete," ga je silil. "Jutri okoli solnčnega zatona bo gotovo kaj dogodkov."

Mesečine zdaj ni bilo kdo ve koliko, a zvezde so jasno sijale na nebu. Zapalil si je pipico, obesil puško preko hrba in se začel počasi izprehajati po prostoru kakih sto yardov sredi ozke doline, v kateri so tabori. Ta večer so bili zakurili ob podrtem deblu, ki je zdaj brez plamenov telo v mrak. Nazadnje je sedel kakih 50 korakov od Janinega šotora in se je s hrptom naslonil na skalo, ki je štrlela za njim. Bila je krasna noč. Zrak je bil hladan in dišeč. Ko se je nagnil vznak, tako da mu je glava počivala na kamenu, ga je zdajci obšla pogubna izkušnja, da bi zaprl

oči in bi ujel minuto spanja, ki so ga bile prve nočne ure ukanile zanj. V tem polnu se slonel, ne pazec na tihe glasove noči, dokler ni zdajci presunil njegovih možganov vztrik, oster kakor švist strelce. Kakor bi trenil je stal na nogah.

V rdečkastem žaru tlečega debla je stala Jana v dolgi nočni halji. Ko jo je uzel, se mu je zazdelo, da omahuje. Z rokami prekrizanimi na prsih je srepo strmela preko žarečega debla v noč in njene oči so bile polne groze. Tisti mah, ko je on priskočil k njej, je planil že tudi MacDonald iz teme za njenim hrptom. Z vztrikom se je obrnila k Aldousu ter se trepetaje in hilipaje vrgla v njegovo naročje. Z blede obrazom in z očmi iskrenimi se kakor dva žareča oglja je stal MacDonald korak za njo, držeč svojo dolgo puško v rokah.

"Kaj je?" je viknil Aldous. "Kaj se je zgodilo, Jana?"

Se na njegovih prsih je drhtela od groze.

"Resnično — resnično so bile sanje," je izpregovorila. "Prestrašilo me je — tako zelo me je prestrašilo! Strašno je bilo, John! Zal mi je, a nisem se zavedala, kaj delam."

"Kaj je bilo, dušica?" je Aldous silil vanjo.

MacDonald je stopil tesno k njima.

Jana je vzdignila glavo.

"Prosim, John, dajte mi, da se vrnem spat. Saj so bile samo sanje. Povem vam jih jutri, ko bo sijalo solnce in bo spet beli dan!"

V MacDonaldovem napeto opazujočem pogledu je bilo nekaj, kar je priklenilo Aldousove oči.

"Kakšne so bile te sanje?" je vztarjal.

Ozrla se je nanj in na MacDonald ter vzdrgotala. "Vhod mojega šotora je bil odgrnjen," je rekla počasi. "Zdelo se mi je, da hdim. Bilo mi je, kakor da vidim zarjo ognja. In vendar so bile sanje — samo sanje, čeprav strašne. Zakaj ko sem pogledala, sem videla tu zunaj v svitu ognja bled in prežek obraz — njegov obraz!"

"Čigav obraz?"

"Obraz Mortimera Fitz Hugh," je odgovorila z grozo.

Aldous jo je nežno odvel v šotor.

"Da, take sanje so res neprijetne, ljubica," jo je tolažil. "Poizkusite, da spet zaspate. Potrudite se na vso moč!"

Tako govorec je zagrnul vhod in se je vrnil k MacDonald. Stari lovec je bil izginil. Deset minut je prešlo, preden se je spet prikazal iz teme. Stopil je naravnost k Aldousu.

"Zaspali ste, Johnny?"

"Bojim se, da — čeprav samo za minuto."

MacDonaldovi prsti so ga stisnili za komolec.

"Samo za minuto, Johnny — a v tej minuti ste zamudili sijajno priliko."

"Kaj mislite s tem?"

"Mislim" — glas starega Donald je bil poln tajnega, pošastnega trepetanja, ki ga Aldous dotlej še ni bil opazil — "mislim, Johnny, da niso bile sanje. Mortimer Fitz Hugh je bil nocoj v našem taboru!"

XXV.

Strašna trditev Donald Mac Donald, da je bil Mortimer Fitz Hugh v taboru in da Janine sanje niso bile sanje, je napolnila Aldousa z grozo in dvomom. Še preden se je toliko otresel te groze, da bi bil mogel izpregovoriti, je MacDonald zavrnil njegovo misel.

"Prebudil sem se preje od vas, Johnny," je dejal. "V tem, ko je ona planila iz šotora, sem čul, kako nekdo dirja po gošči. Mislim, da je kak rosomah ali medved; zato se nisem ganil, dokler ni zaklicala vašega imena in niste vi skočili na plan. Ako bi bila zagledala v svitu ognja medveda, ne bi bila mislila, da je Mor-

timer Fitz Hugh, mar ne? Mogoče je in vendar je neverjetno, čeprav se strašno čudim, zakaj bi se bil prikrad čisto sam v naš tabor. Najina dolžnost je, da bistro paziva, dokler se povsem ne zdani."

"Težko da bi, se klatil sam okoli nas," je zatrdil Aldous. "Pojdiva iz luči, Mac. Ako imate prav, tedaj ni dvoma, da je vsa drhal v bližini."

"Niti streljaj ne more biti do njih," je rekel MacDonald. "Čul sem ga, da je dirjal ka-

kih sto yardov daleč. To je tisto, kar mi ne gre v glavo. Zakaj nas niso napadli, ko so imeli takšno priliko?"

"Upajva, da so bile res le sanje," je odvrnil Aldous. "Če se je Jani bledlo o Fitz Hughu in je v zaspanosti kaj videla v taboru, je zelo mogoče, da je pidezala ostalo z domišljijo. Toda paziva vendarle. Ali naj se odstranim?"

MacDonald je pritrdil. Razšla sta se. Dve uri sta hodila po temi ter oprezala in pri-

sluškovala. Ob razsvitu se je Aldous vrnil v tabor, da bi zbudil Jano in pripravil zajtrk. Hlepel je po tem, da bi videl, kak učinek je napravil nanjo nočni pripetljaj. Ko ji je pripovedoval o njenih sanjah in o tem, kako je planila v noč, je v ljubki zadregi skrila obraz na njegovih prsih.

Poljubil jo je. Ne da bi vzdignila lice z njegove rame, je šepnila nekaj, kar mu je mahoma pognalo kri v obraz.

(Dalje prihodnjic.)

Samo dva dni
V PETEK IN SOBOTO, 14. IN 15. MAJA

OGROMNA RAZPRODAJA

na vseh hišnih potrebščinah

PRIDITE IN SE PREPRIČAJTE!

Velik popust na vsej barvi

SAMO TA DVA DNI

V petek in soboto je v naši prodajalni

DEMONSTRACIJA BARVE

kjer vam bo izvedenec pokazal, kako se pravilno rabi barvo. Vsak ODRASLI dobi eno vzorčno kanto barve ZASTONJ če kaj kupi ali ne

Tukaj podajamo nekaj posebno poceni predmetov:

Rabite
novo
vrtno
cev

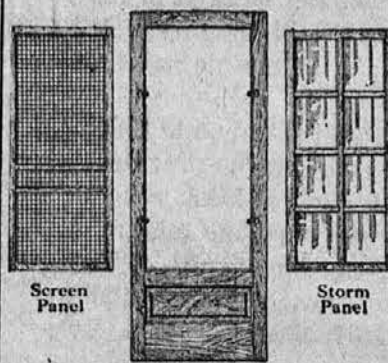
VRTNA CEV

GOODRICH CEV
50 čev. najboljša — ta dva dni samo
\$4.98

GOODYEAR CEV
50 čev., garantirana 2 leti, ta dva dni samo
\$4.49

PRISTNA VRTNA CEV,
garantirana za eno leto, 50 čev. dolžine, ta 2 dni samo
\$2.49

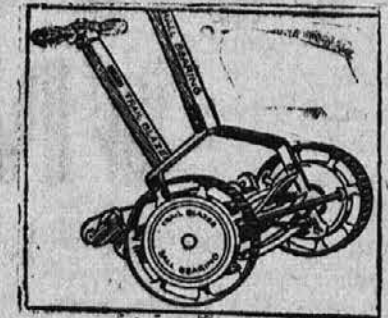
KOMBINACIJSKA VRATA

2 čev. 9 inč široka in 6 čev. 8 inč dolga, ta dva dni samo

\$4.98

STROJ ZA REZANJE TRAVE

ball bearing, 14 inč, samobrusne kline, ta 2 dni samo

\$4.95

Vsak predmet po razprodajni ceni ta dva dni

Stopite v našo prodajalno v petek ali soboto ta teden. Kupite svoje hišne potrebščine sedaj, ker prihranili si boste lep denar.

Grdina Hardware
6127 ST. CLAIR AVE. ENDICOTT 9559

Naznanilo

znižanja voznine ulične železnice

ZAPOSILITEV in trgovsko gibanje v Greater Clevelandu se bliža površini leta 1929. Ta izboljšava se vidi, ker se več ljudi poslužuje ulične železnice, motornih busov in breztračnih vozil. Razvidno je tudi na zvišanih in zvišajočih se stroških postrežbe.

Vsled tega je potrebno za družbo, da da na 6. junija vozninsko strukturo na bolj blizu one iz 1929.

To pa nikakor ne pomeni, da bomo zvišali voznino večini naših odjemalcev, ampak ravno obratno.

Velika večina naših potnikov plača v gotovini in voznino listkov. Mesto da bi plačevali 10 centov v gotovini, bodo plačali 8 centov. Mesto da bi dobili šest listkov za 50 centov, jih bodo dobili sedem.

Predmestni potniki bodo plačali 10 centov, mesto 12 centov. Dobili bodo šest listkov za 50 centov, mesto pet listkov za 45 centov.

Tedenski passji se bodo ukini, ker pod premenljivimi razmerami ne služijo več njih prvotnim namenom.

Passji so bili upeljani v aprilu 1932, v največji depresiji. Namen je bil, da se obdrži naše potnike skozi čas brezdelja in da se zniža voznina potnikom, ki so morali rabiti našo postrežbo pogostoma. Služili so svojemu namenu dobro.

Vozovi so vozili skoro prazni ali polovico polni med drugimi urami, zato pa passji niso zahtevali dodatne postrežbe in niso dajali dodatnih stroškov.

Toda v teku zadnjega leta je raba passov zahtevala dodatno postrežbo. Stane nas tudi več dati to postrežbo. Mi več plačamo za material, ki ga rabimo, kot morate vi plačati več skoro za vse, kar potrebujete. In mi plačujemo večje plače.

Posledica je, da dohodki od passov vedno manj plačujejo stroške, ki jih zahteva postrežba. To, obratno, ima dve posledici:

1 Potniki z gotovino in listki plačajo več kot stroške, ker prepejavamo potnike s passji za manjše stroške.

2 Družba ne dobiva dovolj dohodkov, da bi obdržala in zadostno vzdrževala sistem in plačevala postavne obveznosti.

Povedali smo mestnim uradnikom, da ne bomo zvišali voznine, ampak jo bomo v nadalje znižali, če bi oni rabili njih kontrolo postrežbe, da se znižajo naši stroški.

Gotovi smo, da bo večina prebivalcev Greater Clevelanda radevolje sprejela to znižanje voznine in bodo hoteli, da njih javni uradniki kooperirajo, da se omogoči nadaljevanje tega.

CLEVELAND RAILWAY COMPANY